

1

Janna snuift een heerlijke lucht op als ze wakker wordt. Langzaam dringt het haar neusgaten binnen. Het duurt niet lang voor ze rechtop in bed zit en de geur herkent. Het is de boterzachte geur van verse croissantjes uit de oven. Janna voelt het kriebelen in haar onderbuik en zet haar wekker uit.

Het is een rare dag. Als ze om zich heen kijkt, lijkt zelfs haar kamer anders. Niet dat dat zo is. Haar muren zijn nog steeds dezelfde lichtgroene kleur, de boeken in haar kast liggen overal behalve in haar kast, haar kledingkast puilt uit, en op de vensterbank staat een plant die het deze zomer waarschijnlijk alleen redt dankzij de goede zorg van haar ouders. Op haar bureau staat het enige dat anders is dan anders: een grote reiskoffer die nog maar net dicht past. Al weken staat hij daar, en elke dag heeft Janna er weer wat extra's in gedaan. Dat ene shirtje dat toch maar mee moest, die trui die ze al tijden steeds weer draagt en dan opnieuw in de was gooit, haar op drie-na-lievelingsbroek die toch echt niet thuis kan blijven, en op het laatste moment toch ook haar knuffelkonijn.

Janna's tas hoort ook vol. Tenslotte heb je voor een aantal maanden wel wat meer nodig dan wanneer je een paar weken met vakantie gaat. Nu heeft ze uiteindelijk een flinke hoeveelheid shirts, broeken, een regenjas en -laarzen (je weet maar nooit), truien, sokken (extra veel,

kan ze ‘s nachts dubbele lagen sokken aan als het koud is), zonnebrandcrème, slippers...

In een net zo goed gevulde rugtas op haar bureaustoel zitten al Janna's belangrijkste spullen haar paspoort, de oplader voor haar mobieltje, haar laptop, de e-reader die ze van haar vader mag lenen, en haar portemonnee. In haar portemonnee zit nog al het geld dat ze voor haar zeventiende verjaardag heeft gekregen.

Eerst wilde Janna het niet eens vieren. Al dat gedoe met bezoek, iedereen bezighouden, en aan het eind van de dag buikpijn van alle taart.

‘Dit jaar wil ik een keer niets,’ had ze gezegd. ‘Geen taart, geen feest, geen visite.’

Maar haar oma's en opa's wilden toch echt langskomen, net als een paar tantes en ooms en haar lievelingsnichtje. Ook haar twee beste vriendinnen, Nina en Ming, lieten zich niet zomaar afschepen. Ming ging bovendien nergens heen zonder haar vriendje, Tomás, een uitwisselingsstudent uit Spanje die slecht Nederlands sprak. Ach, en dan konden er toch wel een paar vrienden van Tomás mee? Anders was het zo vervelend voor Tomás dat hij alleen met Ming kon praten – zijn Nederlands was heel beperkt. Daarna kon Janna Nina ook niet weigeren toen die graag nog wat mensen uit wilde nodigen zodat het niet op zou vallen dat ze eigenlijk Jip uitnodigde, op wie ze al tijden stiekem verliefd was.

En zo zat op Janna's verjaardag alsnog het hele huis vol. Gelukkig was het wel gezellig. En: ze heeft nu een goed gevulde portemonnee om haar reis mee te beginnen.

‘Janna, ben je wakker?’ Haar vader klopt op de deur en komt al binnen voor Janna goed en wel ‘ja’ kan zeggen. ‘Het ontbijt staat klaar!’

‘Ik kom eraan.’ Janna wacht tot ze haar vader de trap af hoort gaan en stapt dan uit bed. Haar kleren hangen over de bureaustoel; shorts, een topje en haar favoriete oversized trui die hopelijk later vandaag niet meer nodig is. In de middag rijden ze de grens over en dan is het waarschijnlijk al zonnig en warm. Als ze zich heeft aangekleed...